

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Gallia Vindicata, In Qua Testimoniis Exemplisque
Gallicanæ Præsertim Ecclesiæ, Quæ Pro Regalia, Ac
Quatuor Parisiensibus Propositionibus A Ludovico
Maimburgo, Aliisque producta sunt, Refutantur**

Sfondrati, Celestino

[Ort nicht ermittelt], MDCLXXXVIII.

23. Et Universitatis Sorbonicæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38277

homicida juxta sacros Canones puniri debeant. De hoc & alijs decretis eadem Sessione editis hæc habet Pallavicinus: (a) *De his, quæ proposita sunt, mirus fuit consensus.* Agnoverunt ergo, probâruntque hanc nostram sententiam Galliæ Antistites (nam Oratores ob alias causas Concilio abscesserant) quorum in Concilio magna & spectata auctoritas, Lotharingi præsertim, quem ut instar Collegæ haberent, rerumque omnium conscium, suis Legatis Pontifex imperaverat. *Nei obstat*, non fuisse Concilium Tridentinum in Gallijs receptum, id enim ob alias causas contigit, quæ à Pallavicino (b) memorantur, ejusque receptio non à Galliæ Episcopis (de quorum sententia disputamus) sed ab Optimatibus Regni, & Regina præsertim pendebat, rationibus Politicis absterita, & præsertim ne Calvinistas tunc temporis in Gallia præpotentes offenderet.

XXIII. Anno MDLXXXIX. Duce Guisio, ejusque fratre Cardinali ab Henrico III. occisis, *Facultas Theologica Sorbonæ*, inquit Spondanus ad hunc annum, die 7. Januarij congregata, post publicam supplicationem omnium Ordinum dicte facultatis, & Missam de Spiritu S. celebratam audita omnium & Singulorum Magistrorum, qui ad septuaginta convenerant, maturâ, accuratâ & liberâ deliberatione, & multis ac varijs rationibus, quæ magna ex parte sacris scripturis, canonicis Sanctionibus, & Decretis Pontificum in medium proposita fuere, conclusum est à Decano nemine refragante per modum consilij ad liberandam Conscientiam, populum solutum esse à juramento fidelitatis & obedientiæ Henrico præfinito. Seniores tamen Theologi ipseque adeo Decanus, qui tunc erat Joannes Faber, censuit, ut res integra ad Pontificem remitteretur; qui Decretum illud uti temerarium valdè improbavit. Hactenus Spondanus. Vides ergo quæ tunc temporis fuerit Sorbonæ sententia, posse vid. Reges abdicari: & quamvis temerarium fuerit, id propriâ auctoritate aggressam esse, temeritatem tamen correxit, adornatâ ad Sixtum V. quatuor Optimatum Legatione, qui id ipsum à Pontifice peterent. Hunc verò censuisse, omnino Pontifices id posse, quamvis hac potestate uti tunc noluerit; certissimum est, quippe qui primo Pontificatus sui anno, videlicet MDLXXXV. Henricum Navarræ Regem, ejusque fratrem, Principem Condeum, omni Regio jure, ac Principali Dignitate spoliavit, ut videre est apud (c) Spondanum. Sed

(a) Pallavic. in hist. Concilij Trid. l. 24. c. 7. n. 2. (b) V. Pallav. cit. c. 10. & 11. (c) Spondanus ad ann. 1585.

Sed & ipsi Sorbonicæ Facultatis Decanus & Seniores hanc ipsam potestatem professi sunt, quando vid. censuerunt rem totam Pontifici remittendam. Imò totius Sorbonicæ facultatis hæc sententia fuit, missa ad Pontificem celebri Legatione, quâ, ut dixi, Regem exauctorari perebant.

XXIV. Anno denique MDCXV. Clerus Gallicanus in publicis & Universalibus Regni Comitijis hanc nostram sententiam egregie & clarissime professus est, cum etiam Clerus novam quandam legem abrogari peteret tertio Ordini (qui ex Magistratibus subalternis, minorique populo constat) proficuum: Continuo, inquit Gramondus, (a) ubi id tertij Ordinis Oratoribus constitit, rati, ut res erat, peti Ordinem suum, statim proponunt thesin toties Clero obstrepente agitantam; nullam videlicet esse potestatem in temporalibus supra Regiam, unquam immediate DEO debitam Coronam à Gallis Regibus &c. Nota ea verba; obstrepente Clero; iis enim significatur, propositionem Parisijs editam, & nuper à Maimburgo ex professo defensam, à populo ultimòque Ordine receptam quidem jactatamque, sed obstrepente semper & adversante Clero; sicque sententiam dici posse plebis, non Ecclesiæ Gallicanæ. Pergit postea idem Gramondus dicere: Clerum perorante doctissimo Perronio probasse, potestati Romana Sedis in Reges hereticæ labe infectos, Regumque Sceptra, subscripsisse, quotquot ante Calvinum Theologia tractavere. Contrariam opinionem novam esse, Luthero & Calvino auctoribus natam, cui veteram nemo subscripsit, recentiorum pauci; hunc errorem primum fuisse Henrico VIII. Angliæ Regi viam in heresim; apertam rebellionem sonare in solium Petri; si Reges Galliæ fautores heresiarcharum, si novi dogmatis assertores, deberi ultionem Vicario DEI, ad quem ex lege pertineat perjurij pena. In eam sententiam exactis seculis itum, tunc & hodie passim toto Orbe Catholico, si Galliam demis, contrariam sententiam tanquam dogma politicum defendi posse ad summum &c. Et infra, eum Senatores Parlamenti in eandem sententiam cum tertio Ordine conspirassent, placitumque vulgassent, vid: Pro lege Politica, Regniq; fundamentali habendum esse, quod Rex Gallie nullum alium in temporalibus superiorem agnoscat; exsauduit, inquit, Clerus, non eas esse Parlamenti partes; Comitijis Generalibus convocatis Regum omne Jus translatum in ipsa, ad eum velut justitio indico cessare

Cccc 2

fare

(a) Gramond. Regij Consist. Senat. & inParlam. Tholos. Præfcs l. x. hist. ad annum 1635. fol. 60.